

SLOVAKIA

Vaateompelimo, Puchov

29.3. – 26.4.2014

Kokkolan ammattiopiston vaatealan opiskelijat

Lauantai-iltana junamme piti lähteä klo 23:14, mutta juna oli hieman myöhässä. Junamatka sujui hyvin rattoisasti, mutta ehkä hieman väsyneissä meininkileisoneissa. Kun saavuimme juna-asemalle Tikkurilaan, pääsimme hyvin nopeasti bussiin, joka vei meidät lentokentälle. Kukaan meistä ei ollut tehnyt aikaisemmin tehnyt check-iniä koneella, mutta selvisimme hienosti maalaisjärjellä. Ostimme kalliit voileivät kioskilta odotellessamme koneeseen pääsyä. Vanha muori nauroi meille, kun otimme kuvia.

Lento lähti klo 8.25 kohti Wieniä, Itävaltaa. Lasku kesti kauan, ja Jennin ja Emilian korviin sattui kovasti. Eksyimme Wienin lentokentällä laukkuja etsiessämme, koska emme uskaltaneet mennä liukuovista, joista ei olisi päässyt takaisin, mutta otimme riskin, ja hyvinhän siinä kävi. Bussipysäkkiä etsiessämme mukava suomalainen nainen auttoi meitä. Bussi ei vienytäkään meitä juna-asemalle vaan bussi-asemalle, josta otimme taxin juna-asemalle. Junaa odotellessamme kävimme kahvilla. Junamatka oli pitkä ja hiostava. Juna oli myöhässä ja siellä oli kuumaa ja ahdasta, ja meinasimme jäädä pois väärällä pysäkillä monesti.

Opettaja tuli hakemaan meidät työpaikalle klo 8.00. Työsopimustehtävien jälkeen meille näytettiin paikan työtiloja, mutta yllättäen sen jälkeen meidän pitikin alkaa tehdä töitä. Meille näytettiin kädestä pitäen todella tarkasti miten kangas käärittiin pakalle, koska se oli työtehtävämme. Pääsimme töistä klo.11.30. Pääsimme syömään, nimittäin emme syöneet kunnolla aamulla kun luulimme, että käymme töissä vain vierailulla, joten hermot alkoivat olla aika lopussa jo. Syötiin siis ensin jotakin pientä naposteltavaa ja sovimme, että menemme pitsalle kaupunkiin. Kävimme syömässä ja kävimme shoppailemassa. Shoppailun jälkeen menimme kämpille, mutta ennen sitä tietenkin kävimme Lidlissä ostamassa eväitä.

Menimme aamuisin klo 8.00 töihin. Ruokatauot meillä on klo 10.20-11.00. Töissä silitimme hihojen saumoja koko päivän. Pääsimme töistä klo 14.00. Yhtenä päivänä opettaja tuli hakemaan meitä klo 18.15 taidenäyttelyyn, johon koulun rehtori oli kutsunut meidät. Taiteilija oli kuulemma kuuluisa Euroopassa. Hänen nimensä oli Joe Muczka Jr. Hän näytti kehonmaalausta yleisölle. Kävimme kiertämässä ja katsomassa tauluja. Mukana oli myös joidenkin valmistamia pukuja. Lopuksi saimme taiteilijalta lahjaksi horoskoopimaalaukset nimikirjoituksineen.

Päivisin ompelimme mm. takinvuorinosia, hihoja ym. ja silitimme. Joskus ompelimme puolitoista tuntia hihoja ja sen jälkeen menimme tehtaaseen vaatekauppaan töihin. Laitoimme henkareita ja hälyttimiä tuotteisiin. Kerran saimme aloittaa suorien housujen teon. Emilialla kävi huono tuuri, sillä molemmissa hänen valitsemissaan kankaissa oli virheitä. Luulimme, että saisimme tehdä itse housut alusta loppuun, mutta hyvin nopeasti kävi selväksi, että työpaikan naiset tekevät kaikki ”hankalat” asiat meidän puolestamme, joten meille tehtäväksi jäi lähinnä saumojen ompelu sekä silitys.

Otimme myös työpaikalta hieman kuvia ja yritimme keskustella työkavereiden kanssa. Mutta he eivät osaa puhua englantia, joten opetimme heille hieman suomenkieltä ja he opettivat meille slovakiaa. Kun pomo vei meidät yhtenä päivänä kaupungille lounaalle, hän oli hoitanut meille kaikille neljälle kyydiksi pakettiauton, jossa oli meille neljälle kaksi istumapaikkaa. Tunnelma oli tiivis.

Perjantaina olikin viimeinen työpäivä, jolloin saimme kaikki housumme valmiiksi, ja sitten olikin ryhmäkuvien ja hyvästelyn aika. Saimme työpaikalta lahjakassit kiitokseksi. Kuvien oton jälkeen menimme vaihtamaan vaatteita, jolloin yhtäkkiä muutama työkaverimme tuli pukuhuoneeseen tarjoamaan snapsit, koska se oli kuulemma tapana siellä. He sanoivat sitä terveelliseksi juomaksi. Juoma oli jonkinlaista slovakialaista viinaa ja se maistui erittäin pahalle. Sen jälkeen meille tehtiinkin arvioinnit ja lähdimme kämpille.

Aamulla opettajan tilaama taksi tuli hakemaan meitä hotellilta juna-asemalle. Juna oli hieman myöhässä ja kerkesi jo paniikkikin tulla, mutta pääsimme junaan ja tutustuimme siellä erääseen todella mukavaan mieheen, joka lupasi neuvoa meidät bussiin, joka vie meidät bussiasemalle. Bratislavassa hän ilmoittikin, että tulee mukaamme, ja osti meille bussiliput eikä suostunut ottamaan rahaa. Bussiasemalla hän näytti mistä ostaa liput ja koska meillä oli tunti aikaa ennen kuin bussi lähtee, hän ehdottikin, että menisimme lyhyelle kaupunkierrokselle. Hän tapasi asemalla mormoniystävänsä Amerikasta ja meidän yllätykseksi paljastuikin, että tämän amerikkalaisen mukana oleva ystävä on suomalainen. Puhuimme tämän miehen kanssa suomea, mikä oli todella outoa. Hän kertoi olleensa vuoden Slovakiassa itsenäistymässä ja oli viimeksi soittanut kotiinsa jouluna. Miehet saattoivat meidät bussiin ja matka Itävaltaan lentokentälle alkoi.

Suomeen päästyämme meille tulikin hirveä kiire, joten päätimme pelata varman päälle ja otimme lentokentältä taksin Tikkurilaan. Junaan päästyämme huokaisimmekin jo helpotuksesta, sillä olimmehan vihdoinkin ja viimein Suomessa!